

บทที่ ๑๐

ฉากนำก่อนเวลาปะทะ

หน่วยข่าวกรองรายงานว่าอาจจะมีการโจมตีครั้งใหญ่จากฝ่ายตรงข้ามประมาณปลายเดือนกันยายนถึงต้นเดือนตุลาคม ผมยังไม่ค่อยจะเชื่อสักเท่าไรเพราะไม่ได้มีการเสริมกำลังให้กับหน่วยของผมเลย อย่างไรก็ตาม ผมก็ไม่ประมาทและพยายามปรับปรุงฐานให้แข็งแกร่งให้มากที่สุด

ความมั่นใจในตัวเองของผมดีขึ้นทุกวัน ลูกน้องโดยเฉพาะผู้บังคับหมู่ก็ให้เกียรติผมมากปฏิบัติตามคำสั่งของผมด้วยดี ฝ่ายพวกเวียดกงก็ยังหยั่งเชิงผมอยู่ยังไม่กล้าบุกเข้ามา ทำให้ผมมีเวลาในการเสริมความเข้มแข็งให้กับฐานซึ่งผมจะเน้นไปที่ด้านระเบียบวินัยของกำลังพลและยุทธวิธี ทั้ง ๒ อย่างมีความเกี่ยวพันกัน

ในช่วงสงครามไม่มีเวลาที่ลูกน้องจะมาสงสัยในคำสั่งของผู้บังคับ ต้องปฏิบัติตามทันที เพราะฉะนั้นระเบียบวินัยจึงเป็นสิ่งสำคัญมาก เริ่มตั้งแต่สิ่งเล็ก ๆ น้อย ๆ เช่น การกินยาป้องกันโรคมาลาเรีย การโกนหนวดเครา หรือเปลี่ยนถุงเท้า ไปจนถึงการดูแลอาวุธประจำกาย

ในภาพรวมหมวดของผมมีวินัยดีมาก ถึงแม้รอฟผู้บังคับหมวดคนก่อนจะทำให้ลูกน้องขาดความศรัทธาในตัวผู้นำไปพอสมควร แต่ใน

สถานการณ์เช่นนั้น ลูกน้องก็จะทำหน้าที่เป็นผู้นำเสียเองเพื่อความอยู่รอดของทุกคน ถ้าข้อมูลจากสื่อที่รายงานมีความน่าเชื่อถือพอ กองทัพบกในช่วงต้นปี ๑๙๗๐ อยู่ในสภาพที่ย่ำแย่มาก แต่อาจจะเป็นกับหน่วยอื่นไม่ใช่หมวดที่ผมดูแลอย่างแน่นอน แต่ก็ไม่ใช่ว่าหมวดผมดีเลิศแต่อย่างไร เพียงแต่สามารถจะปรับปรุงได้ในทุก ๆ ด้าน และอีกอย่างหนึ่งที่แพร่ระบาดไปในสังคมอเมริกาสมัยปี ค.ศ. ๑๙๗๐ คือการติดยาในหมู่วัยรุ่น และลูกน้องในหมวดผมบางคนก็ได้รับอิทธิพลในเรื่องแบบนี้มาเหมือนกัน

เช้าวันหนึ่งอากาศสดใส มีเฮลิคอปเตอร์ที่ปกติจะเอาเสบียงมาให้ก็มาลงพร้อมกับทหารนายหนึ่งชื่อ พลทหารเจมส์ คิง จากเมืองลุยส์วิลล์ รัฐเคนทักกี เจมส์ได้รับบาดเจ็บในระหว่างการรบก่อนที่ผมจะมาเป็นผู้บังคับหมวดที่หน่วยนี้ เขาโดนลูกระเบิดขนาด ๘๒ มม. เข้าให้ทำให้หลังได้รับบาดเจ็บสาหัส ตอนที่ถูกโดนเสื้อผ้านด้านหลังขาดหมดและสะเก็ดระเบิดเข้าไปฝังในเนื้อส่วนหนึ่งแม้ไม่ลึกมากแต่ก็ยังบาดเจ็บสาหัสอยู่ เขาต้องเข้ารับการรักษาที่โรงพยาบาลในเวียดนามเป็นเวลาหลายเดือน แต่ในระหว่างที่รับการรักษาอยู่นั้นเขาได้ติดนิสัยที่แย่ ๆ มาจากคนในสังคมนั้นมาเหมือนกัน

เมื่อมาถึงเจมส์ซึ่งมีรูปร่างเตี้ย หน้าตาบึ้งตึง ก็เดินไปที่หมู่ของตัวเอง ผู้บังคับหมู่ของเขาบอกให้มารายงานตัวกับผมเขาก็เดินมาอย่างกวน ๆ ในมือถือเป๋มาด้วย พอมาถึงผมเขาก็ทิ้งเป๋ลงที่ปลายเท้าผมฝุ่นตลบ

ผมพักทายเขาก่อน “หวัดดี ผมหมวดแมคคาน่า”

เขาตอบกลับด้วยเสียงกวน ๆ ไม่ได้แสดงออกถึงวินัยทหารที่ดีเลย “เออ”

ผมจ้องตาเขา ภายใต้อารมณ์ซึ่งเครียด ผมเห็นความกลัวภายในความจริงเขาเกือบจะไม่รอดจากการบาดเจ็บที่ผ่านมา แต่ถูกส่งกลับมาเสี่ยงอีก

ผมตอบเขาไปว่า “เรียกฉันว่าผู้หมวด ดีกว่าไหม”

เขาตอบกลับว่า “ไม่มีปัญหา หมวด” ปากเขาบ่งบอกอาการดูหมิ่นอย่างเห็นได้ชัด

ผมบอก “เปิดกระเป๋าสี” ผมส่งด้วยสีหน้าที่บอกให้รู้ว่าเขาจริงนะ ไม่สนว่าเขาจะมีปฏิกิริยาอย่างไร ผมรู้คันตุข้างในมีฝ้ายากันฝน ถุงเท้า ๒ - ๓ คู่ อุปกรณ์อาบน้ำ หนังสือโป๊ และบุหรียัดไส้กัญชาที่เก็บไว้อย่างดีในถุงพลาสติก

ผมถามเขาทันที “นี่มันอะไร”

เขาไม่ตอบ ผมบอกเขา “นี่พลทหาร ไม่ว่าตอนที่รักษาตัวที่โรงพยาบาลที่ส่วนหลัง แกะจะทำนิสัยแย่ ๆ อะไร ฉันไม่สน แต่อย่าเอามันมาที่นี่ ในการบังคับบัญชาของฉันในสนามรบ ทุกคนต้องตื่นตัวอยู่เสมอ ถ้าเจออีกครั้งฉันเอาแกน่วมแน่ เอาไม้ขีดไฟมา” ผมส่งด้วยน้ำเสียงที่ไม่พอใจเป็นอย่างมาก เขายื่นกล่องไม้ขีดไฟมาให้แต่มองด้วยสายตาที่แข็งกร้าว ผมผสมบุหรียัดไส้กัญชาเข้ากับยากันยุงแล้วก็จุดไฟเผาทั้งตาเขาขวางเมื่อได้กลิ่นควัน

แล้วผมก็สั่งต่อ “กลับไปห่มู่ของตัวเองแล้วเตรียมตัวออกลาดตระเวนในอีก ๑ ชั่วโมง” ผมบอกตัวเองว่าให้ระวังเจ้าหมอนี้ให้ดี

หลังจากนั้นไม่นานผมก็เดินไปตรวจจุดที่จะออกไปทำการลาดตระเวน ผมได้สั่งให้แต่ละคนเพิ่มกระสุนติดตัวไปให้มากขึ้น เช่น

แต่แต่ละคนต้องนำกระสุนไป ๒๐๐ นัด ปืนกล เอ็ม-๖๐ ต้องมีกระสุน ๑,๒๐๐ นัด ทุกคนรวมถึงผมด้วยจะต้องแบกจรวดต่อสู้รถถังขนาดเบาไปด้วยคนละลูก ถึงแม้ว่าโอกาสในการเจอรถถังของข้าศึกจะน้อยแต่การยิงอาวุธประเภทนี้ใส่ข้าศึกโดยตรงก็เป็นการชมขวัญได้ดี โดยเฉพาะเมื่อพวกเราโดนซุ่มโจมตี เสียงระเบิดจากการยิงทำให้ข้าศึกขวัญหนีและไม่อยากรบต่อ

ในส่วนของเจมส์ คิงนั้นถือเครื่องยิงลูกระเบิดเอ็ม ๗๙ (M-79) เป็นอาวุธ ผมตรวจเขาเสร็จก็เดินไปตรวจทหารคนอื่น ๆ ในชุดก่อนออกไปทำการลาดตระเวน ทันใดนั้นก็มีความดัง “พลี๊อค” พร้อมกับเสียงอะไรบางอย่างพุ่งแหวกอากาศเฉียดผมไป แล้วมีเสียงระเบิดดังสนั่นห่างออกไปประมาณ ๑๕๐ เมตร

ผมหันไปดูเห็น คิงทำหน้าส่ายพร้อมกับพูด “โทษที่หมวดผมทำป็นหล่น่ะ”

คิงยังถือปืนในมือขวาที่ยังมีเขม่าควันลอยออกจากปากกระบอกปืน เขาตั้งใจยิงซุ่มผม หากจงใจจะสังหารระยะแค่นี้ไม่มีทางพลาด

ผมทั้งกลัวทั้งโกรธ ไม่เพียงแต่คิงทำหายผมเท่านั้น แต่ยังทำลายอำนาจของผู้บังคับหมวดด้วย ไม่ก็สัปดาห์ที่ผ่านมาผมผ่านอะไรมาพอสมควรทำให้ผมแกร่งพอและมั่นใจในการบังคับบัญชา ผมเดินเข้าไปหาเขาอย่างช้า ๆ จนใกล้พอที่จะสัมผัสลมหายใจเขาได้ จากนั้นผมก็ปลดห้ามไกปืน เอ็ม-๑๖ แล้วก็ดันปากกระบอกปืนเข้าไปใต้คางแล้วค่อย ๆ เสยขึ้น คิงเขย่งตัวเพื่อลดความเจ็บปวด

ผมพูดเสียงดัง ตั้งใจจะให้ลูกน้องคนอื่น ๆ ได้ยิน “ไอ้สารเลว!” ผมคิดว่าตอนนี้กำลังพลในหมวดต่างก็มองมาที่เราสองคน “ถ้าแกทำป็น

หล่นอีกที แก่ต้องมันใจว่าฉันต้องไม่รอดเพราะถ้าฉันรอดฉันเอาแก่ตายแน่
ไอ้ลูกหมาเอ๊ย”

ทุกคนยืนนิ่งไม่กระดิกตัว นิ้วมือผมอยู่ที่ไกปืนพร้อมยิงทุกเมื่อ
ตาของคิงเบิกกว้าง สายตาของความหึงหยโสหายไปหมดเหลือไว้แต่
เม็ดเหงื่อเต็มหน้าผาก ผมออกแรงดันปากกระบอกปืนไปที่ใต้คางเขา
ต่อไป เขาเองก็พยายามเหยียดปลายเท้าเพื่อให้เท้าแตะพื้นเข้าไว้ แรงดัน
ของปากกระบอกปืนทำให้เขาต้องหมุนตัวไป ผมให้คิงเขย่งอยู่อย่างนั้น
ประมาณ ๓๐ วินาทีแล้วก็ค่อย ๆ ลดปากกระบอกปืนลงแล้วห้ามไก

“เฮอะ ไปกันได้แล้ว” ตอนที่ผมหันหลังเดินออกมา ใจก็กลัวว่า
เขาจะยิงผมหรือไม่ แต่ถ้าผมหันกลับไปมันจะฟ้องว่าผมกลัว คราวนี้เป็น
ผมเองที่เหงื่อเริ่มแตก แต่ในที่สุดก็ไม่มีอะไรเกิดขึ้น ผมถือว่าผมจัดการกับ
เหตุการณ์ได้ดี คิงได้ให้บทเรียนกับผมโดยที่ผมคงจะหาไม่ได้จากที่อื่น
นั่นคือเขาทำให้ผมเกร็งขึ้นและไม่หวั่นเรื่องใด ๆ จากลูกน้องอีกต่อไป
พูดง่าย ๆ หนึ่งผมหนาขึ้นมาก และพร้อมจะนำพาหมวดไปในที่ต่าง ๆ
จริง ๆ แล้ววิธีที่ผมจัดการกับปัญหานี้อาจจะไม่ถูกต้องตามหลักการที่ควร
จะเป็นและโรงเรียนทหารราบคงไม่เห็นด้วยกับวิธีการที่ผมเลือกใช้แต่
ตอนนั้นมันเป็นวิธีเดียวที่ผมนึกได้ ผมไม่รู้ว่าคิงจะยิงผมอีกหรือไม่ แต่ผม
ไม่มีเวลาคิดเรื่องนี้อีก ผมต้องคิดเรื่องเข้าศึกไว้อีก่อน

การคาดการณ์จากหน่วยข่าวกรองว่าข้าศึกกำลังวางแผนการโจมตี
ครั้งใหญ่ซึ่งจะมีเค้าความจริง ปกติหนังสือที่แจ้งเตือนเรื่องข่าวสารเกี่ยวกับการ
เคลื่อนไหวของข้าศึกจะเหลือพื้นที่ไว้เพื่อแก้ไขถ้าข้อมูลผิดพลาด
แต่คราวนี้คนที่เขียนข่าวเขียนเต็มพื้นที่ แสดงว่ามีความมั่นใจพอสมควร
เกี่ยวกับข่าวเรื่องนี้

แต่ถ้าเป็นอย่างนั้นจริง ๆ ทำไมหน่วยผมไม่ได้รับการเสริมกำลัง และอีกอย่างทหารที่มาทดแทนก็น้อยกว่าทหารที่บาดเจ็บ นั่นหมายความว่า กำลังของหน่วยผมก็เริ่มลดลงเรื่อย ๆ อีกทั้งเราไม่อาจหวังพึ่งหน่วยทหารของรัฐบาลเวียดนามใต้ที่ส่งมาคุ้มกันหมู่บ้าน เพราะเป็นที่รู้กันทั่วว่า คุณภาพไม่ค่อยจะได้เรื่องสักเท่าไร และเมื่อพิจารณาลงลึกไปถึงความเป็นผู้นำของหัวหน้าหน่วยทหารเวียดนามใต้ที่ส่งมาช่วยดูแลหมู่บ้านแล้ว ในความคิดผมถือว่ายังต่ำอยู่ และแม้กระทั่งผู้นำคนปัจจุบันก็ไม่ได้ดีเด่นอะไร ผมพยายามที่จะแนะนำยุทธวิธีที่ดีให้กับเขาด้วยเพื่อที่เขาจะได้นำไปปรับใช้กับหมวดของตัวเองแต่ก็ไม่แน่ใจว่าเขาจะเอาไปปรับใช้ได้มากน้อยแค่ไหน และก็ดูเหมือนว่าพวกเขาจะพยายามที่จะหลีกเลี่ยงการปะทะให้ได้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ ในขณะที่พวกเราออกลาดตระเวนทุกวัน ภาพที่เห็นจนชินตาคือพวกเขาจะผูกเปลนอนเล่นพักผ่อนที่หมู่บ้าน

ผมเองก็สงสัยว่าคนในหมู่บ้านที่ผมคุ้มครองคิดอย่างไรกับหมวดทหารของรัฐบาลเวียดนามใต้ที่ส่งมาคุ้มกันพวกเขา และคิดอย่างไรกับพวกเราที่เป็นทหารอเมริกัน บางทีพวกเขาบ้านอาจจะไม่สนใจอะไรก็ได้ เพราะพวกเขามีสิ่งที่จะต้องคิดในเรื่องของตัวเองมากพออยู่แล้ว

ที่ชายขอบหมู่บ้านทองแลมที่หมวดของผมคุ้มครองอยู่มีหญิงสาวคนหนึ่งชื่อไค เธอรับอุปการะเด็ก ๆ ๑๕ คน ซึ่งพ่อแม่ของเด็กเหล่านี้สูญหายไประหว่างสงคราม และการที่ยายไคเป็นคนใจดีมีเมตตาต่อเด็ก ๆ ทำให้เธอกลายเป็นมิตรที่ดีต่อทหารอเมริกันด้วย ในแต่ละวันเธอจะเอาข้าวที่เด็ก ๆ และคนในหมู่บ้านช่วยกันปลูกมาแลกกับอาหารของพวกเรา ใบหน้าที่ยิ้มแย้มแจ่มใสของเธอทำให้พวกเรามีความสุขไปด้วย แต่อาหารกระป๋องที่พวกเราเอาให้กับยายไค เราต้องเปิดฝากระป๋องก่อนเพราะไม่ต้องการให้อาหารเหล่านั้นไปอยู่ในมือของเวียดกง ส่วนข้าวสวยที่พวก

เราได้อีกก็จะเอาไปผสมกับซอสพริกที่พวกเราได้อีกกับชุดอาหารสนามรบ แจกจากกองทัพบกสหรัฐ ส่วนยายไคก็จะเอาอาหารที่ได้จากพวกเราไปให้ พวกเด็ก ๆ กิน ดู ๆ ไปมันก็เป็นความสัมพันธ์ทางเศรษฐกิจแบบพื้น ๆ ที่ เข้าใจได้ แต่สำหรับยายไค ไม่แน่ใจว่าในใจแกมีความปวดร้าวมากเพียงใด กับสภาพสังคมรอบข้างที่เป็นแบบนี้และท้ายที่สุดแกอาจต้องมารับกรรม จากการที่มาปฏิสัมพันธ์กับทหารอเมริกันก็เป็นได้

สิบเอก เจมส์ รอบินสัน ซึ่งมาแทนที่ผู้บังคับหมู่แบรดชอร์ ที่ได้รับ บาดเจ็บ เป็นคนรูปร่างใหญ่ วันหนึ่งตอนเช้าเขานำหมู่ของเขาออก ลาดตระเวนไปทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ในสัปดาห์แรกของเดือนตุลาคม รอบินสันอาจจะไม่เหมาะกับงานผู้บังคับหมู่ที่เวียดนาม ดังนั้นเพื่อเป็นการชดเชยผมก็เลยให้พลทหารบาร์นมาอยู่ในหมู่เขาด้วย ก่อนที่จะมาที่ เวียดนาม รอบินสันเคยเป็นครูฝึกของโรงเรียนส่งทางอากาศที่ค่ายเบนนิ่ง เหตุก็เพราะความตัวใหญ่ของเขานี้แหละ เพราะที่ค่ายเบนนิ่ง พวกที่ ตัวใหญ่ ๆ มักจะเข้าตาผู้ใหญ่เสมอ ถึงแม้บาร์นจะมีปัญหาในการพูดแต่ก็ สามารถให้คำแนะนำได้ในสิ่งที่ควรทำ

เช้าวันนั้นบาร์นเป็นคนส่งวิทยุให้ผู้หมู่รอบินสันรายงานสิ่งที่พบให้ กับหมวดทราบ เพราะสิ่งที่เขาพบคือภาพอันน่าสยดสยองเป็นศพอยู่ห่าง จากฐานของเราออกไปเพียง ๖๐๐ เมตร “ไฟลอทวิสเตอร์ ๒๑ จาก ไฟลอทวิสเตอร์ ๕๒ เปลี่ยน” เสียงของรอบินสันลอดมาทางวิทยุ และ พลวิทยุฟิล เนลก็ตอบ “๒๑ แอลฟาเปลี่ยน” และผู้หมู่รอบินสันก็พูดต่อ “จาก ๕๒ บอก ๒๑ ว่าเขาควรจะมาที่นี่ให้เร็ว พวกเราพบศพนอนอยู่ ข้างหน้าเรา” เสียงของรอบินสันดูสั้น ผมบอกเนลให้ขอที่ตั้งของศพเป็น รหัสทางทหารและก็สั่งให้ผู้หมู่ดอนเตรียมหมู่ของเขาออกไปดูเหตุการณ์ ผมก็จะออกไปด้วย และผมก็สั่งรอบินสันห้ามแตะต้องศพจนกว่า

ผมจะไปถึง (ข้าศึกนิยมเอาระเบิดชุกซ่อนไว้ใต้ศพ) ๓๐ นาทีผ่านไปผมก็ไปถึงที่เกิดเหตุ เมื่อไปถึงบาร์นหาไม้ยาว ๆ ไว้แล้วและลองแห่ดูว่ามีระเบิดไหม ปรากฏว่าศพไม่มีระเบิดซ่อนอยู่และทหาร ๒ นายเข้าไปสำรวจใกล้ ๆ ผมเริ่มคุ้นเคยกับการเห็นซากศพ แต่สำหรับศพที่เห็นในคราวนี้น่าสยดสยองมาก เป็นศพของยายไคที่เคยดูแลเด็ก ๆ ในหมู่บ้านทองแลม หน้าอกของยายไคถูกตัดออกครึ่งหนึ่ง ฝ่ามือและฝ่าเท้าถูกยิงทะลุด้วยกระสุนขนาดเล็ก ผู้ยิงต้องการให้เธอทรمانให้ถึงที่สุดก่อนที่จะยิงกรอกปากเธอเพื่อสังหาร กระสุนทะลุออกทางด้านหลังของกะโหลก ดวงตาของยายไคเบิกกว้างน่ากลัว มีกระดาดเขียนข้อความปักอยู่ที่ท้อง หนานทหารเวียดนามใต้ที่มาอยู่กับเราแปลให้ฟังว่า “ทวน เคา ไค ได้ถูกตัดสินโดยศาลประชาชนว่ามีความผิดฐานให้การช่วยเหลือทหารอเมริกันผู้กดขี่ประชาชนชาวเวียดนาม เธอต้องชดใช้ในความผิดที่ได้กระทำ ใครก็ตามที่ศาลประชาชนตัดสินว่ามีความผิดโดยเฉพาะพวกที่ให้การช่วยเหลือทหารอเมริกันที่กำลังข่มเหงรังแกประเทศของเราก็จะได้รับการลงโทษเยี่ยงนี้”

พวกเราลากศพออกจากทางเดินและปล่อยให้เป็นที่นอนของคนในหมู่บ้านที่จะมาดำเนินการต่อไป ในขณะที่พวกเราเดินทางกลับไปฐานและผ่านหมู่บ้านก็เจอเด็ก ๆ ๕ คน ที่ยายไคเลี้ยงดูในสภาพที่เศร้าหมองมาก ที่เวียดนามโดยเฉพาะในพื้นที่ที่ผมรับผิดชอบ ข้าศึกอยู่รอบ ๆ ตัวเรา ในกรณีที่เกิดขึ้นกับยายไคนี้จะไม่มีการนำขึ้นศาลทหารเพื่อนำคนผิดมาลงโทษและโลกภายนอกก็คงไม่มีทางที่จะรับรู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้นที่นี่ มันไม่คุ้มเลยที่คนทำข่าวจะเสี่ยงชีวิตมานำเสนอข่าวแบบนี้ แต่สำหรับพวกเราสิ่งที่เกิดขึ้นทำให้พวกเราเศร้าไปมากเหมือนกัน ข้าศึกเป็นฝ่ายชนะในคราวนี้และทำให้พวกเราเหมือนถูกโดดเดี่ยวมากขึ้น แต่ผมก็เพิ่มมาตรการทั้งรุกรับให้มากขึ้นกว่าเดิม